

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

MÀU TỬ MA KIẾM

Khi Kim Phượng và Liên Liên, Tích Tích tìm gặp Yến Thanh trên thuyền không người thì chàng hôn mê trầm trọng.

Liên Liên xem mạch, quan sát khắp người chàng rồi thở dài thốt :

- Yến gia không thọ thương, công lực cũng không tán thất. Chỉ vì tâm linh kích động mãnh liệt nên hôn mê thôi.

Tích Tích giật mình :

- Sự tình gì có thể kích động Yến gia mạnh như thế ?

Liên Liên đáp :

- Ngu thơ làm sao biết được ! Đối phương không làm hại Yến gia lại còn cho Yến gia uống thuốc bổ Ninh Thần ích Nguơn, nếu không thì tình trạng còn nghiêm trọng hơn gấp mấy lần.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Bây giờ chúng ta phải làm sao ?

Liên Liên cười khổ :

- Đưa Yến gia về thuyền mình, để yên cho Yến gia ngủ say, độ sáu giờ là tỉnh lại. Có điều tôi yêu cầu hai người là nếu tự Yến gia không nói gì thì hai người không nên hỏi han chi hết.

Tích Tích vội hỏi :

- Tại sao ?

Liên Liên đáp :

- Yến gia vốn tính kiên cường. Nếu bị một sự kích thích đến độ hôn mê thì sự tình đó phải quan trọng cực điểm. Chúng ta nên tránh nhắc lại với người.

Bạch Kim Phượng và Tích Tích gật đầu.

Tích Tích gầy chèo chèo thuyền trở lại.

Thuyền đi độ hơn hai dặm đường bỗng có tiếng còi hiệu vang lên, từ trong đám lau rậm hơn mười hai chiếc thuyền nhỏ tỏa ra, lướt đi như bay, trong thoáng mắt bao quanh thuyền của họ.

Bạch Kim Phượng nổi giận toan bạt kiếm nghinh chiến.

Nhưng Liên Liên bảo nàng trấn tĩnh, ở bên cạnh Yến Thanh bảo vệ chàng.

Đoạn Liên Liên và Tích Tích chia nhau, người đứng mũi, người đứng lái đề phòng bất trắc.

Đoàn thuyền bao quanh dần dần xấp lại gần.

Một chiếc thuyền vượt hàng ngũ lướt tới. Đứng trên thuyền Độc Tỷ Thân Ni Liễu Bất Thanh vòng tay nghiêng mình thốt :

- Già xin tham kiến môn chủ !

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Liễu Bất Thanh ! Bà to gan lắm mới có hành động như thế này đối với bốn tòa ! Bà muốn gì ?

Liễu Bất Thanh điểm một nụ cười âm trầm :

- Già vâng lệnh lấy thủ cấp của Yến Thanh để báo thù cho các huynh đệ thuộc hạ!

Bạch Kim Phượng nổi giận :

- Vâng lệnh của ai ! Mã Bách Bình hay Ngân Phượng ?

Liễu Bất Thanh cười lạnh :

- Đều không phải ! Mà là lệnh của Mã Lão gia !

Bạch Kim Phượng bủ môi :

- Đừng bịa ! Mã Cảnh Long đâu có quyền chi đối với bà mà ra lệnh cho bà ! Bốn tòa chỉ sợ địa vị của lão còn thấp kém hơn địa vị của bà đấy ! Nếu bà nói là lệnh của lão Hận Thiên Ông họ Thượng Quan thì còn nghe được !

Liễu Bất Thanh mỉm cười :

- Môn chủ đã biết thì còn hỏi làm chi ? Nên đặt mình ngoài cuộc là hơn. Bảo Yến Thanh ra đây nạp mạng !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Bà nuôi mộng ! Bốn tòa còn ở tại đây thì không ai được chạm đến Yến Thanh cả!

Liễu Bất Thanh cười ha hả :

- Môn chủ ! Chủ nhân không ra lệnh giết luôn môn chủ thế là khoan dung lắm rồi! Môn chủ đừng vì tiểu tử đó mà chuốc lấy phiền phức !

Một chiếc thuyền nữa vọt tới.

Trên thuyền có một đại hán trung niên, hần là một nhân viên trong Long Võ Tiều Cục, thuộc nhóm Thập Kiệt, tên Đồng Tư Viễn, ngoại hiệu Song Thương.

Sau lưng hần có bọn Quá Phong Thử Lưu Phương và Phi Ưng Ngưu Thất trong nhóm Thập Thú và Thập Cầm.

Hai thuyền dịch từ hai mặt xáp lại gần.

Đồng Tư Viễn gọi to :

- Yến Thanh ! Nếu là trang nam tử thì ngươi hãy chường mặt ra đi đừng có học thói nấp đáy quần hồng nhục lắm !

Phi Ưng Ngưu Thất trông thấy Yến Thanh nằm thiêm thiếp trong khoang thuyền vội thốt :

- Đồng lão ! Chừng như tiểu tử họ Yến thọ thương thì phải ! Hần nắm bắt động trong khoang thuyền đó !

Đồng Tư Viễn cười lớn :

- Như vậy là cơ hội tốt cho người trả cái hận bị hấn hất xuống sông ngày trước. Người còn chờ gì nữa ?

Ngưu Thất vâng một tiếng, nhúng chân nhảy qua thuyền Liên Liên liền.

Liên Liên không vội chặn cứ để cho gã đáp xuống thuyền.

Rồi nàng thốt :

- Ngưu Thất ! Đừng quên ai đã cứu người thoát chết dưới tay Kỹ Tử Bình !

Ngưu Thất thoáng giật mình song chối cãi :

- Nếu Yến Thanh đừng đánh ta rơi xuống nước thì Kỹ lão gia đâu có bắt tội ta ! Như thế ta nào có nợ gì Yến Thanh !

Liên Liên cười lạnh :

- Hay cho cái tên vong ân bội đức ! Bạch cô nương đừng giết gã làm dơ kiếm báu. Cứ cho gã nhào xuống nước cũng đủ rồi !

Bạch Kim Phượng phóng ra một nhát kiếm, Ngưu Thất vội nhảy tránh.

Liên đó Vô ảnh Kiếm từ tay áo Bạch Kim Phượng bay theo.

Nhát kiếm chặt đứt đôi bàn chân của Ngưu Thất lúc gã còn chơi với trên không chưa đáp xuống.

Nhát kiếm chặt đứt chân gã, đồng thời hất gã văng khỏi thuyền.

Gã rơi xuống sông, chỗ bị đứt thấm nước vừa đau vừa rát không chịu nổi.

Gã cố ngoi đầu lên, kêu la ơi ới !

Ngưu Thất tuy đối với bọn Liên Liên chẳng thấm vào đâu song trong Long Võ Tiêu Cục gã cũng có hạng lắm. Trông thấy gã bị hạ sát dễ dàng các đại hán trên mười mấy chiếc thuyền đều kinh hãi.

Liễu Bất Thanh vung chiếc quả dùi đánh một ngọn vào đầu Ngưu Thất.

Ngưu Thất chìm luôn.

Đồng Tư Viễn cau mày hỏi :

- Liễu Bất Thanh ! Sao lại đánh người nhà ?

Liễu Bất Thanh cười lạnh :

- Hai tiêu cục của các người tại Kim Lăng chứa toàn bọn phản phúc và ngu xuẩn ! Để sống mà làm gì ?

Đồng Tư Viễn nổi giận :

- Liễu bà ! Bà nói khó nghe quá ! Bọn tại hạ có lệ thuộc nơi bà đâu tại sao bà tự tiện trừng trị người của tại hạ ! Ai mượn bà làm ?

Liễu Bất Thanh cao ngạo :

- Ta thế người trừng trị chúng như vậy đó rồi người làm sao ta ?

Đồng Tư Viễn hừ một tiếng :

- Được ! Cứ cho bọn tại hạ là ngu xuẩn đi ! Nhưng tại hạ chờ xem sự thông minh của bà như thế nào ! Giết Yến Thanh là phần việc của bà đấy nhé !

Hắn vẫy tay.

Hơn nửa số thuyền rút khỏi vòng vây liền.

Đương nhiên vòng vây không ai xung phá vẫn tan vỡ, phân nửa cục diện bị bỏ trống.

Liễu Bất Thanh nổi giận hét :

- Họ Đồng ! Người dám kháng lệnh chủ nhân ! Lâm trận bỏ chạy ?

Đồng Tư Viễn lạnh lùng :

- Chủ nhân vốn là ai bọn tại hạ nào có biết đâu ! Tại hạ chỉ biết Mã lão ca thỉnh bọn tại hạ đến đây trợ giúp bà chứ tại hạ không hề tiếp nhận lệnh chi hết.

Liễu Bất Thanh thốt :

- Nhưng Mã Cảnh Long có nhận khẩu hiệu nơi chủ nhân !

Đồng Tư Viễn lắc đầu :

- Đó là việc của Mã lão ca ! Y không hề cho bọn tại hạ biết. Hơn nữa, Thiên Ma Lệnh Chủ chết rồi thì bọn tại hạ đâu còn là người của Thiên Ma Giáo nữa ! Các vị làm cái quái gì bọn này không hiểu, bọn này chỉ biết nể mặt Mã lão ca thôi, bởi sự nể nang đó bọn này mới giúp bà tạo cục diện hôm nay đây chứ làm gì có việc bọn này phải tuân theo lời ai đâu !

Liễu Bất Thanh nổi giận :

- Họ Đồng ! Lời nói đó người nói hay Mã Cảnh Long nói ?

Chợt từ trên bờ một giọng lạnh vang đến thuyền :

- Tại hạ nói đó, Liễu bà ! Bà muốn gì cứ nói với tại hạ đây.

Một bóng người chớp lên, bay ra đáp xuống mũi thuyền của Liễu Bất Thanh.

Kim Kiếm Ngân Tiêu Mã Bách Bình !

Liễu Bất Thanh giật mình không làm sao được đành phải nghiêng mình chào :

- Thuộc hạ chào tổng giám !

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Không dám nhận sự cung kính của bà đâu ! Bà còn nhận tại hạ là tổng giám ?

Liễu Bất Thanh tiếp :

- Thuộc hạ phụng lệnh của chủ nhân đi tìm bắt Yến Thanh mà giết. Vì không gặp tổng giám nên thuộc hạ tự tiện đến đây...

Mã Bách Bình vẫn lạnh lùng :

- Còn ai nữa không ?

Liễu Bất Thanh lắc đầu :

- Không còn ai khác ! Chủ nhân chỉ ra lệnh dụ giết một Yến Thanh thôi !

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Vậy là Phi Ưng Ngưu Thất tự sát ?

Liễu Bất Thanh hơi rung người :

- Ngưu Thất đã thành người tàn phế, gã cứ rên la mãi sợ lòng người dao động nên thuộc hạ phải xử quyết gã !

Mã Bách Bình bủ môi :

- Ngưu Thất vì công vụ mà thọ thương bà không ái truat trái lại còn sát hại. Làm như vậy để thu phục nhân tâm phải không ?

Liễu Bất Thanh lại rung người :

- Thuộc hạ biết tội mình !

Mã Bách Bình tiếp :

- Người và việc tại vùng Kim Lăng do gia phụ chưởng quản liệu lý không can cập mảy may đến bà mà bà lại tùy tiện phê bình, nghị tội buông lời khinh miệt, vũ nhục. Bà có biết bà đã phạm tội chi chăng ?

Liễu Bất Thanh đáp :

- Thuộc hạ sẽ lãnh tội trước mặt chủ nhân.

Mã Bách Bình cao giọng :

- Chẳng lẽ bổng tòa không có quyền trị tội hộ pháp ?

Liễu Bất Thanh thốt :

- Chỉ vì thuộc hạ tiếp thọ lệnh dụ của chủ nhân xuất ngoại hành sự, thuộc hạ phải trở về phục lệnh chủ nhân, xong nhiệm vụ rồi là thuộc hạ thọ tội !

Mã Bách Bình lạnh lùng :

- Được rồi ! Nếu bổng tòa không trị được tội hộ pháp thì bổng tòa cũng không có quyền quản thúc hộ pháp luôn. Vậy bổng tòa sẽ đưa ra đây cái người có quyền trị tội và quyền quản thúc hộ pháp để cho người đó hành sự !

Y gọi to :

- Viên lão đầu ! Xin mời Viên lão bước ra đây !

Từ trong chỗ nấp một người có tật thọt chân bước ra.

Liên Liên bỏ mũi thuyền trở lại khoang bên cạnh Bạch Kim Phượng.

Nàng đã hiểu, nguy hiểm đã qua từ lúc Mã Bách Bình xuất hiện.

Bất quá hiện tại họ chỉ còn dự phòng ám toán thôi chứ cuộc chiến thì chắc là không thể xảy ra rồi.

Nàng hỏi Bạch Kim Phượng :

- Ai thế ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Bì Tiên Viên Ông Võ. Một trưởng lão trong Thiên Tàn Môn.

Liễu Bất Thanh trông thấy Viên Ông Võ thì vẻ mừng hiện rõ nơi gương mặt.

Bà gọi to :

- Viên huynh ! Viên huynh đến đúng lúc quá !

Viên Ông Võ lạnh lùng :

- Liễu bà ơi ! Bà khoan mừng ! Lão phu đến không mang điều lành đến cho bà đâu ! Lão phu đến để trừng trị bà đó !

Liễu Bất Thanh giật mình :

- Viên huynh ! Chẳng lẽ Viên huynh bênh vực tiểu tử áp chế lại tôi ?

Viên Ông Võ trầm giọng :

- Câm miệng ! Cái tội của bà không đến nỗi phải bị xử tử nhưng hiện tại bà buông lời sỉ nhục tổng giám thì phải chết ! Chết là tại bà đấy !

Liễu Bất Thanh run người hơn hai lần trước :

- Viên lão quỷ ! Thế ra người theo phe của hắn rồi phải không ?

Viên Ông Võ thở dài :

- Liễu bà ! Bà đừng quên thân phận mình ! Đây không phải là Thiên Tuyệt Cốc ! Bà cứ hành động theo nhiệm tánh thì lão phu không còn biện pháp nào để giúp bà được!

Liễu Bất Thanh nín lặng :

Viên Ông Võ hướng qua Mã Bách Bình tiếp :

- Tổng giám ! Liễu Bất Thanh xuất ngôn vô lễ, hành động bạo ngược, tội đáng chết trăm ngàn lần. Xin tổng giám niệm tình xét cho cái chỗ lảm cẩm của kẻ quá già dung tha cho một lần !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Viên lão nói quá lời ! Bồn tòa đâu có danh vị trọng đại cỡ đó ! Viên lão là người chấp pháp, cả bồn tòa đây cũng còn phải chịu sự xử phân...

Viên Ông Võ vội thốt :

- Thuộc hạ đâu dám !

Mã Bách Bình cười tiếp :

- Cái gì mà chẳng dám ! Nếu bồn tòa phạm tội thì cũng phải thọ tội như thường và ngoài Viên lão ra còn ai xử phân được, vì quyền hạn của Viên Lão là thế mà ! Nếu Viên lão xét thấy Liễu bà không có tội gì trái lại bồn tòa là người có tội thì Viên lão cứ áp dụng quy luật xử trí !

Viên lão biết không thể lay chuyển được ý của Mã Bách Bình bèn thở dài thốt :

- Đành rồi Liễu bà ơi ! Bà hãy tự xử đi !

Liễu Bất Thanh ngẩng cao đầu xẵng giọng đáp :

- Tôi không làm vậy đâu ! Chúng ta lao khổ nhọc nhằn biết bao nhiêu tạo thành cơ nghiệp để cho kẻ khác từ đâu không biết nhảy vào mà hưởng ! Bây giờ lại ép buộc

tôi phải tuân theo mạng lệnh của tiểu tử này thì tôi chịu làm sao được ? Chúng ta là chi hử Viên lão ?

Viên Ông Võ kêu lên :

- Bà điên rồi !

Liễu Bất Thanh hét lớn :

- Phải ! Tôi điên ! Tôi không con không cái, không hệ lụy gia đình. Một tấm thân này từ thuở thơ ấu đến bạc đầu làm trâu làm ngựa cho chúng cỡi, chung quy tôi chẳng hưởng được gì, bảo tôi không điên làm sao được ! Rồi bây giờ người ta bảo tôi phải chết đi ! Người ta vắt tôi như vắt vỏ chuối ! Tôi đâu có chết dễ dàng như vậy chứ !

Viên Ông Võ cau mày :

- Bà làm chi cũng không tránh được một cái chết ! Lão phu thấy bà nên chọn cái chết nhanh chết sướng là hơn !

Liễu Bất Thanh cười rợn :

- Tôi bất chấp ! Viên lão đừng đem hình phạt dọa nạt tôi ! Tôi muốn xem kẻ nào có bản lĩnh bức tôi phải chịu những hình phạt đó !

Mã Bách Bình quét ngang một ngọn ngân tiên.

Liễu Bất Thanh hoành chiếc quạt nghinh đón. Bỗng bà nhún đôi chân ngã khụy xuống.

Một thanh niên tại thuyền dùng một thủ pháp cực kỳ linh diệu phóng một ngọn chủy thủ cắm đứng hông bà.

Chẳng rõ chủy thủ có tẩm độc hay không chỉ thấy Liễu Bất Thanh nhăn mặt, quăng chiếc quạt xuống sông, rồi run người không thốt được tiếng nào.

Thanh niên rút ngọn chủy thủ thứ hai cầm tay thốt :

- Xin chấp pháp cho chỉ thị mũi thứ hai này phải nằm ở bộ vị nào ?

Viên Ông Võ chưa kịp đáp.

Mã Bách Bình lên tiếng :

- Yết hầu ! Cắt đầu luôn !

Viên Ông Võ kêu lên :

- Tội chết đã đáng lắm rồi. Xin tổng giám tha cho mụ được toàn thân !

Mã Bách Bình lắc đầu.

Thanh niên bước tới làm theo lệnh.

Mã Bách Bình trầm giọng thốt :

- Chẳng phải bốn tòa không tha được bà ấy ! Chẳng qua càng ngày bà ấy càng ngang ngược, tự tiện hành động, không xem ai ra gì bất chấp luôn quy luật nên bốn tòa phải giết bà ấy cho bọn thuộc hạ xem để làm gương.

Viên Ông Võ đáp :

- Tổng giám nói phải ! Xử trí mụ ta như vậy là tổng giám khoan hồng lắm đó ! Đáng lý phải cho mụ ta chịu hình phạt bá đao mới vừa !

Lão nói thật hay nói mát ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Bốn môn vừa thành lập, việc thu dư lực của Bạch Phúc đâu phải dễ dàng ! Mình đang tranh thủ nhân tâm củng cố cơ nghiệp thì kỷ luật phải được tôn trọng cực điểm. Bà ấy tùy nhiệm tính mà hành động thì có khác nào phá hoại đại cuộc ! Phải trừ mụ ta mới được !

Viên Ông Võ gật đầu :

- Thuộc hạ hiểu ! Hiện tại xin tổng giám hành xử quyền chỉ huy !

Mã Bách Bình hướng qua thuyền của Bạch Kim Phượng cao giọng thốt :

- Đại thơ ! Việc vừa rồi do một sự lầm lẫn mà ra. Bọn tiểu đệ không hề có ý gây khó khăn cho đại thơ và Yến huynh. Chính Liễu Bất Thanh tự tiện an bày đây thôi !

Bạch Kim Phượng lạnh lùng :

- Vậy càng hay !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh ra sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Chẳng sao hết ! Uống quá nhiều rượu thành say. Cần phải ngủ một giấc !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tiểu đệ sẽ ra lệnh cho thuộc hạ rút lui để Yến huynh được yên tĩnh !

Y vẫy tay.

Các chiếc thuyền lần lượt quay mũi rời cục diện.

Mã Bách Bình gọi Đồng Tư Viễn :

- Cửu thúc cũng về luôn đi ! Việc vừa rồi bất quá do lệnh truyền sai mà thôi.

Đồng Tư Viễn thốt :

- Ngu thúc tiếp được lệnh của Mã đại ca bảo phải hạ sát Yến Thanh !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Có thể gia phụ không hiểu rõ sự tình nên đáng lẽ cần đi đông người lại sai đi tây!

Đồng Tư Viễn còn cãi :

- Ngu thúc nghe rõ Mã lão ca bảo như vậy mà !

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Cửu thúc là bậc trưởng thượng, tiểu đệ không dám nói nhiều. Chỉ xin cửu thúc tin là tiểu đệ không nói sai đâu ! Cửu thúc hay suy nghĩ lại !

Đồng Tư Viễn lạnh lùng :

- Ngu thúc chỉ biết tuân hành lệnh của Mã lão ca !

Mã Bách Bình thở dài :

- Cứu thúc nói như thế thì thôi ! Tiểu diệt không dám nhiều lời ! Tiểu diệt đi đây !

Y nhún chân nhảy lên bờ.

Trên thuyền bao nhiêu người xuống theo y, bây giờ chúng nhảy lên theo y.

Viên Ông Võ kinh ngạc hỏi :

- Tổng giám ! Chủ nhân đã ra lệnh dụ...

Mã Bách Bình gạt ngang ;

- Bỏn tòa biết ! Chẳng qua chủ nhân chẳng thấu đáo tình huống nên đưa ra lệnh dụ đó thôi ! Hôm nay tuyệt đối chúng ta không làm gì nổi Yến Thanh, trái lại nếu vọng động là phải hy sinh nhân mạng chứ chẳng ích gì. Đồng Tư Viễn hồ đồ bỏn tòa không làm sao nói rõ tình hình cho lão biết được đành để mặc cho lão tiếp nhận cái khổ. Bỏn tòa chỉ lo bảo vệ người của mình đây thôi.

Viên Ông Võ cau mày :

- Thuộc hạ chưa hiểu gì hết !

Mã Bách Bình đáp :

- Hộ pháp chờ xem là biết !

Đồng Tư Viễn không đi, năm chiếc thuyền cho y điều động cũng không đi.

Trên năm thuyền đó, trừ Lưu Phương ra còn có mười ba người nữa.

Đồng Tư Viễn ra lệnh cho năm chiếc thuyền bao vây trở lại thuyền của bọn Liên Liên.

Bọn Liên Liên thủ sẵn kiếm đàn thế chờ nghinh chiến.

Cả ba chưa có phản ứng nào, thuyền của Đồng Tư Viễn chưa xấp lại gần được bỗng từ trên bờ hai bóng người bay xuống.

Hai bóng người đó là một phu nhân trung niên và một thiếu niên.

Trung niên phu nhân là Liên Khiết Tâm còn thiếu niên thì lạ hoắc.

Họ vừa xuống thuyền của bọn Đồng Tư Viễn là có tiếng rú thảm vang lên, rồi đầu người tiếp nối rơi xuống.

Thân pháp của hai người đó cũng như kiếm pháp vô cùng ảo diệu, chỉ trong một thoáng thời toàn bộ bọn thuộc hạ của Đồng Tư Viễn đều biến thành những cái xác không đầu, đầu và xác rơi lổm tổm xuống nước.

Đồng Tư Viễn vốn là tay hữu hạng trên giang hồ thế mà chỉ qua ba chiêu là thiếu niên chặt đứt hai cánh tay của y, y ngã xuống lòng thuyền oằn oại trong vũng máu.

Liên Khiết Tâm nhìn lên bờ thốt :

- Mã Bách Bình ! Người thông minh đấy nên thoát chết lần này. Từ nay về sau người đừng đuổi theo Yến Thanh để gây phiền phức cho hần nữa ! Nếu người cãi lời ta thì đừng trách ta hạ độc thủ ! Về nói lại với gia gia người là hãy cẩn thận giữ mình !

Tốt hơn hết lão ấy không nên ra khỏi cửa ! Ngày xưa lão hãm hại phụ thân ta làm sao thì ngày nay ta lấy phương pháp đó đối phó với lão !

Thốt xong nàng cùng thiếu niên nhảy lên bờ, phi thân đi luôn.

Viên Ông Võ kinh ngạc hỏi :

- Hai người đó là ai ?

Mã Bách Bình đáp :

- Liên Khiết Tâm và con trai nàng là Mạt Chấn Vũ, tự Thành Long.

Viên Ông Võ hỏi :

- Họ có liên quan gì với Yến Thanh ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Bồn tòa không được rõ. Nhưng họ liên quan trọng đại với chúng ta ! Chính mẹ con họ đã giết bốn người của chúng ta cách đây mấy hôm.

Viên Ông Võ trở mắt :

- Làm sao tổng giám biết được ?

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Tin tức có linh thông mới làm tổng giám được chứ ! Viên lão hỏi như vậy bồn tòa biết đáp làm sao !

Viên Ông Võ cau mày :

- Làm sao tổng giám biết được nàng có mặt tại đây ?

Mã Bách Bình giải thích :

- Bồn tòa theo dõi Yến Thanh đến vùng phụ cận thì mất hút hẩn. Đang xục xạo tìm thì đụng độ với mẹ con nàng. Nàng cảnh cáo bồn tòa phải buông luôn Yến Thanh.

Viên Ông Võ vội hỏi :

- Tổng giám có giao đấu với nàng chăng ?

Mã Bách Bình cười khổ :

- Không ! Nhưng huynh đệ đi theo bồn tòa chưa kịp rút kiếm khỏi Võ là bị thiếu niên sát hại liền. Hai huynh đệ đó là những tay khá trong Thiên Tuyệt Cốc đấy nhé, họ chỉ kém bồn tòa và tiện nội thôi. Thế mà vẫn không phản ứng kịp trước thân pháp và thủ pháp của thiếu niên ! Bồn tòa biết khó thủ thắng nên bất động. Liên Khiết Tâm cảnh cáo xong bỏ đi đến đây ?

Viên Ông Võ biến sắc :

- Chả trách tổng giám hạ lệnh triệt thoái !

Mã Bách Bình tiếp :

- Chủ nhân tuy có võ công cao song lại không am tường ngoại tình thành thử bao nhiêu người phải tán mạng hôm nay vì một lệnh dụ sai sót !

Viên Ông Võ thốt :

- Tổng giám nên tường trình cho chủ nhân biết...

Mã Bách Bình thở dài :

- Tường trình như thế nào ? Chủ nhân có chịu tin không ? Tuy lãnh chức tổng giám nhưng bốn tòa chưa hề diện kiến chủ nhân qua một lần. Bốn tòa hành sự chỉ bằng vào những tờ lệnh dụ, giấy trắng mực đen chứ không hề có sự tiếp xúc trực tiếp !

Viên Ông Võ thốt :

- Từ sau ngày Thiên Ma Lệnh Chủ bị giết chủ nhân không muốn tiếp cận ai cả !

Mã Bách Bình tiếp :

- Bốn tòa hiểu ! Bạch Phúc chết vì quá tín nhiệm gia phụ. Chủ nhân phải dè dặt đối với bốn tòa ! Đó là lẽ tự nhiên !

Viên Ông Võ cười khan :

- Đích xác lệnh tôn là con người khó tin nổi !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Nếu không có chủ nhân chủ trì thì khi nào gia phụ dám giết Bạch Phúc ? Người khó tin, khó đề phòng nhất nào phải là người có dã tâm ! Mà chính là kẻ phản phúc vô thường, kẻ tham sinh úy tử ! Giả như chủ nhân sợ dẫm chân lên vết xe đổ của Bạch Phúc thì chính Viên lão là người đáng cho chủ nhân chú ý trước nhất !

Viên Ông Võ giật mình :

- Tổng giám nói đùa ác quá !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bốn tòa không đùa đâu ! Liễu Bất Thanh chết rồi thì Viên Lão là người duy nhất thân tín của chủ nhân. Nếu bốn tòa là chủ nhân thì bốn tòa đề phòng Viên lão rất kỹ !

Viên Ông Võ tuy cười song lòng xao xuyến mạnh.

Mã Bách Bình cười nhẹ tiếp :

- Viên lão có thể chuyển cáo với chủ nhân là bốn tòa không hy vọng diện kiến với chủ nhân ! Mà cũng không hy vọng gây sự nghi ngờ cố kỵ. Nhưng từ nay trước khi hạ lệnh hành động xin chủ nhân bảo qua cho bốn tòa biết để tránh những thất bại như ngày hôm nay !

Viên Ông Võ đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lời.

Mã Bách Bình tiếp :

- Chủ nhân ẩn mình nơi chỗ kín đáo có điều lợi mà cũng có điều hại. Lợi ở điểm địch không tìm ra người còn hại ở chỗ toàn thể thuộc hạ chẳng ai nhận ra người. Trước kia lệnh dụ ban ra do Liễu Bất Thanh phân phối công tác, điều động nhân viên. Bây giờ Liễu Bất Thanh chết rồi mọi lệnh dụ sẽ do ai truyền đi ? Không có Liễu Bất Thanh thuộc hạ không tin lệnh dụ, dù cho chủ nhân có chương mật chỉ huy vị tất có ai nghe bởi chẳng ai biết mặt chủ nhân cả. Liễu Bất Thanh chết rồi toàn bộ thuộc hạ đều quay

về một tay bốn tòa chuông quản, họ tin bốn tòa hơn là chủ nhân, vì các lễ dẫn giải trước !

Viên Ông Võ kêu lên :

- Vậy là nguy cho tổng giám lâm !

Mã Bách Bình cười mỉa :

- Không nguy ! Xử quyết Liễu Bất Thanh hôm nay Viên lão thấy rõ. Nếu bốn tòa muốn xử quyết một người chủ nhân không cần ra mặt.

o0o